

1

Als Amy beneden komt, staat haar moeder buiten dozen plat te vouwen. Ze legt ze achter in de auto. Dat is ook zo, vandaag gaat mama oma helpen verhuizen.

‘Mag ik mee?’ vraagt Amy. Anders zit ze de hele dag alleen nu haar zus Maud op ponykamp is.

‘Tuurlijk. Als je maar niet in de weg loopt,’ zegt mama. ‘En trek een oude broek aan. We gaan meteen weg. Eet onderweg maar een boterham.’

Ze zet een emmer en nog wat schoonmaakspullen op de achterbank. Voor deze keer mag Amy voorin. Het is maar een kort ritje, want oma woont vlakbij.

De gang en de kamer staan vol met dozen.

Als ze binnen zijn, zegt oma: ‘Wat gezellig, dat jullie er ook zijn.’ Ze zit aan de keukentafel.

Oom Nico, mama’s broer, is er ook. ‘Hé, mijn grote stoere nicht!’ roept hij en hij zwiert Amy in het rond. ‘Fijn dat je komt helpen!’

‘Willen jullie thee?’ Oma schenkt de glazen al vol. ‘Wat zullen we vandaag gaan doen?’

‘Vandaag ga je verhuizen, mam,’ zegt mama. ‘Dat weet je toch? Naar een plek waar je niet meer zelf hoeft te koken en geen trap meer hoeft te lopen.’

‘Ja,’ zegt oma. ‘Dat weet ik.’ Ze blaast over haar thee, waardoor haar bril beslaat.

‘Hoi, hotemetoot,’ zegt meneer Van Hamelen.

‘Hoi, gek dier,’ zegt Amy. De gekleurde papegaai zit op zijn stok en pikt onder zijn vleugel.

‘Moet jij niet naar school?’ vraagt oma aan Amy.

‘Ik heb zomervakantie, oma.’ Amy krabt het beest op zijn kop.

‘Ik begin vast,’ zegt mama. ‘Die thee komt straks wel. Er is genoeg te doen.’ Handig vouwt ze de platte dozen open.

Amy kijkt rond. Het is al aardig kaal in het huis. De grote kast is weg, de boeken zijn ingepakt en er hangt niets meer aan de muur. Alleen de kast waar de televisie op staat moet nog uitgeruimd worden. Mama zit er op haar knieën voor. Amy komt naast haar zitten en stopt de spullen in een doos. Een blikje met theelepels, een pot met pepermuntjes.

‘Ach, die pot. Die hadden we vroeger al,’ zegt mama. Ze bekijkt hem van alle kanten. ‘Ik pakte er soms stiekem pepermuntjes uit.’

Amy lacht. ‘En ik mag dat niet,’ zegt ze zogenaamd boos.

‘Ik ook niet,’ zegt mama. ‘Oma had het altijd door, trouwens.’ Ze kijkt om zich heen. ‘Oma en opa hebben vanaf hun trouwdag in dit huis gewoond. Hier ben ik geboren en opgegroeid. Ik vind het best moeilijk dat ze weggaat.’

Met een zucht zet ze de pepermuntpot in een van de dozen. ‘En nu komen hier jonge mensen wonen die alles gaan verbouwen. Zo zonde.’

Mama pakt een fotoalbum uit de la. 'Kijk, dit ben ik.'

Amy vindt het altijd raar om te bedenken dat grote mensen ook klein zijn geweest. Ze ziet een meisje met vlechten tot op haar billen. Naast haar staat een jongen, met een rare broek en een belachelijke bril.

'Dat is oom Nico,' zegt mam. De foto is gemaakt in de tuin, Amy herkent de ramen en het dak. Dat ziet er nog allemaal hetzelfde uit, maar Amy herkent mama niet.

'Ik ruim het snel op,' zegt mama vlug. Ze slaat het boek dicht en legt het in de doos. 'We kijken er wel een andere keer uitgebreid naar.'

Oma zit aan tafel te genieten van haar kopje thee. Ik zal nooit meer bij haar logeren, denkt Amy. Dat kan niet in De Zonnehof. Nooit meer samen een ijsje eten hier in de tuin. Ik zal het huis ook erg missen.

'Vet cool!' roept meneer Van Hamelen. 'Grrrrapje!'

'Helemaal niet cool,' zegt Amy. 'Best stom.'

De bel gaat. Het zijn mensen van de kringloopwinkel die langskomen om de bank en de tafel op te halen en dozen vol boeken, kleding en andere spullen. Een paar mannen tillen alles naar de vrachtwagen die voor het huis staat. Oom Nico sleept nog wat grote spullen van boven die ook mee moeten.

Zelfs de stoel waar oma op zit, moet weg.

‘Waar moet ik dan op zitten?’ vraagt oma. Ze begint heen en weer te lopen. ‘Waarom moet alles weg?’

‘Je hebt daar maar één kamer. Het past gewoon niet.’ Mam staat op en omhelst oma. ‘Ik vind het ook rot,’ zegt mama. ‘Ik had graag gewild dat je hier kon blijven.’

‘Kan dat niet dan?’ vraagt oma.

‘Nee, dat gaat niet.’

Als oma maar niet gaan huilen. Daar kan Amy niet tegen. Dan moet ze zelf ook huilen. Gelukkig, ze snuit alleen heel hard haar neus.

‘Ga je mee, mam?’ vraagt oom Nico aan oma. ‘Ik breng je naar je nieuwe huis.’

Oma kijkt nog een keer rond in haar kamer. Zonder nog iets te zeggen loopt ze aan de arm van oom Nico naar buiten, waar ze in de auto stappen en wegrijden.

Ook mama snuit haar neus.

Aan het eind van de ochtend is het hele huis leeg. Het huis klinkt hol en het is helemaal niet meer oma’s huis. Het ruikt zelfs anders. Naar schoonmaakmiddelen en stof.

‘Knnnnettergek!’ roept meneer Van Hamelen. ‘Crackers met lekkers!’ Maf beest. Oma heeft wel eens verteld dat opa de papegaai voor haar gekocht heeft op een markt. Opa leeft al heel lang niet meer. Hij is gestorven toen Amy nog een baby was.

‘Nemen wij hem straks mee naar oma’s nieuwe huis?’ vraagt Amy.

Mama is de keuken aan het vegen. ‘Nee. Er mogen geen huisdieren in De Zonnehof,’ zegt ze. ‘Zelfs een goudvis mag niet.’

‘Bibberrrkip!’

‘Je bent zelf een bibberkip,’ zegt mama tegen meneer Van Hamelen. Ze hangt de deken over zijn kooi. Dan denkt hij dat het nacht is en is hij stil.

‘Was er dan geen verzorgingshuis waar dat wel mocht?’ vraagt Amy. ‘Misschien. Maar hier kwam nu een plekje vrij en we konden niet langer wachten. Oma is zo in de war soms, ik weet ook niet of ze nog wel voor hem had kunnen zorgen.’

‘Maar dat is zielig!’ roept Amy.

‘Het is niet anders!’ zegt mama kortaf. ‘Ik zou ook wel willen dat oma hier nog honderd jaar zou kunnen wonen, helemaal gezond en

helemaal zoals ze altijd was. Maar soms gaan dingen anders dan je wilt.'

'Dan nemen wij hem toch?' vraagt Amy.

'Geen haar op m'n hoofd,' zegt mama. 'Hij is oud, hij stinkt en hij schreeuwt me veel te hard. Bovendien zegt hij soms erg lelijke woorden.'

'Daar kan hij niks aan doen.'

'En ik heb al genoeg om voor te zorgen. Jij en je zus en oma. Ik kan hem er echt niet meer bij hebben. Oom Nico neemt meneer Van Hamelen in huis tot we een andere plek voor hem hebben gevonden.'

'En als ik nou voor hem zorg?' probeert Amy nog.

Mama schudt haar hoofd.

Maar oma gaat naar een verzorgingshuis, denkt Amy. Daar wordt ze dan toch verzorgd? Dan heeft mama toch juist meer tijd?

Ze snapt er niet veel van. Maar aan mama's gezicht te zien kan ze maar beter niets meer zeggen.